

вахъ у тѣхъ ла го навидатъ, но узнахъ, че тръгналъ за Клисуря, „да се порасходи до сродника си.“

Въ стаята му още царуваше безредицата: джамадантътъ разтворенъ, вещи расхвърлени... На масата лежахъ купъ русски книги. По надписитѣ на подвързията, гоститѣ познахъ, че тѣ бѣхъ социалистическо-анархически издания, печатани въ Лондонъ и Женева. Най горнята обаче, бѣше единъ романъ: „Преступленіе и наказаніе“ отъ Достоевски. Стоеше и единъ другъ разтворенъ романъ на масата: „Страданія молодого Вертера“. Тамъ имаше редове и цѣли страници отбѣлжени съ червенъ моливъ...

Тия съчинения показвахъ коначитѣ, що бѣ направилъ Кандовий духъ въ тѣжната пустиня на психическото блуждание...

Да, и полуотвореното писмо за Рада.

И гоститѣ разбрахъ всичко.

По чувство на деликатность, Нетковичъ тури писмото въ портфеля си, за да не падне въ други нескромни рѣцѣ.

XXIV.

Буря прѣдъ буря.

Радиното тръгване за Клисуря стана неожиданно и внезапно. Нея заранъ, въ която Кандовъ обикаляше портата ѝ, дойде у нея единъ вѣренъ Клисурець, който се завръщаше отъ К-во, съ талигата си, и ѝ обади, че Бойчо го билъ помолилъ да я земе, пѣтъомъ, и закара въ Клисуря. Щомъ прие това извѣстие, за което се надѣваше, тя побърза да иде да цалуне своята приятелка Лалка, поминала се тая нощъ, и да ѝ каже съ сълзи послѣдното прощавай. Ней отдавна бѣ затворенъ пристѣпа до Лалка и у Юрдановото семейство. Но появението ѝ при мрътвата никого не зачуди, нито възмути. Тя бѣше Лалкина приятелка, и това бѣше доста. При това, никой нѣма право да отнеме сбогомътъ на единъ покойникъ. Тамъ дѣто е